

det er for en Hund, eller at faa det Tegn at se, som Hunden bærer. Derfor tror jeg ikke, det betyder saa forfærdelig meget. Og der er en anden Bestemmelse, som jeg mener vil volde megen Ulejlighed. Der siges nemlig i den sidste Sætning i § 1, at Tegnet skal fornyes hvert Aar i Januar Maaned, og det skal bæres af Hunden anbragt paa et Halsbaand. Nu er der adskillige Hunde, eller der vil blive adskillige Hunde, som er afgiftsfri, men de skal desuagtet bære et Tegn, og det forekommer mig alligevel, at dette er at lægge en Afgift paa vedkommende Hundeejer. Han bliver i Virkeligheden indirekte afgiftspligtig, idet han er forpligtet til at anskaffe det nødvendige Halsbaand. Jeg ved ikke, hvad et Halsbaand til en Hund vil koste, men saa helt billigt tror jeg i hvert Fald ikke, det er. Derfor mener jeg, at det er en Afgift, man her paalægger Hundeejeren, som maaske i mange Tilfælde kunde undgaas, for saa vidt man vilde fravige denne obligatoriske Bestemmelse om Hundetegn.

Med Hensyn til Afgiften havde jeg i Fjor Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at man har fastsat Bestemmelser i Lovforslaget, som gaar ud paa, at man ikke kan forhøje Afgiften paa Hunde uden at medtage begge Kategorier. Jeg er for mit Vedkommende imod denne Bestemmelse. Det forekommer mig nemlig, at der er en Del Hunde, som ikke forvolder saa megen Gene, som andre gør, og jeg vilde have foretrukket, om man havde sagt i Lovforslaget, at man kunde forhøje enten for den sidste Kategori af Hunde eller for dem begge, eller i hvert Fald havde gjort det saaledes, at der var Mulighed for at undtage de smaa Hunde fra den Forhøjelse, man i øvrigt kunde ønske gennemført. Jeg tror, at det vilde have været bedre. Jeg ved ogsaa, at der er en Mængde Mennesker, som holder en saadan lille Hund, jeg kan gerne sige, for Selskabs Skyld. Der er jo et gammelt Ord, der siger, at det er ikke godt for Mennesket at være ene, og naar det nu er saaledes, at et Menneske ikke har noget andet Menneske til at holde sig med Selskab, er der adskillige, særlig enligt stillede Damer, som holder en lille Hund og saa nøjes med det Selskab i Stedet for et Menneskes Selskab. Derfor tror jeg, det vilde være urimeligt, om man paalagde et saadant lille Dyr, som var til Glæde for vedkommende enligt stillede Menneske, en Forhøjelse, en Fordobling af den Afgift, som Loven ellers forudsætter.

De sidste Paragraffer, §§ 13 og 14, handler om Strafansvar i det Øjeblik,

Hunden foraarsager Skade. Jeg hilser disse Paragraffer med Tilfredshed. Jeg synes, det er absolut nødvendigt, at man faar dette ordnet paa den Maade, at der, hvor Ejere lader deres Hunde færdes saaledes, at de foraarsager Skade, der maa de ogsaa kunne ifalde Strafansvar. Særlig hilser jeg den sidste Bestemmelse i § 13 med Glæde. Den gaar ud paa, at selv om Hunden ikke ligefrem forvolder Skade, men den viser sig bidsk eller glubsk eller har den Vane at forulempe Folk ved paa offentlig Gade, Vej eller Plads at fare imod dem eller forfølge dem o. s. v., kan dette dog paatales gennem Myndighederne. Jeg tror ikke, der er særlig mange af os, som ikke paa offentlig Gade eller Vej har været udsat for at blive forfulgt af en eller anden stor halsende Køter og har maattet gaa med den Fornemmelse: hvornaar tager den mon fat? Dette er en saare ubehagelig Fornemmelse. Det er naturligvis særlig de store Hunde, jeg tænker paa, de smaa kan man jo nok altid vare sig for. Jeg ved ganske vist, at man i de fleste Tilfælde, naar man klager til den, der ejer Hunden, kun faar det Svar: Ih, Trofast gør jo da slet ingenting; det er det elskeligste Dyr af Verden. Men Folk, der forfølges af saadanne Hunde, vil gerne have sig det Følgeskab frabedt.

Jeg deler det Ønske, der er fremsat af den højtærede Justitsminister om en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget, og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige ham en saadan.

Justitsministeren (Steincke): Jeg vil gerne begynde med at takke samtlige ærede Ordførere for den forholdsvis venlige Behandling, de har gjort Lovforslaget til Genstand for. Selv om der i forskellige Retninger er udtalt Betænkeligheder eller taget Forbehold, synes jeg dog, at de forskellige Udtalelser, der er faldet, tyder paa, at man fra alle Sider er interesseret i nu at faa et Lovforslag om Hundeafgift samt om Straf og Erstatning for Skade foraarsaget af Hunde gennemført her i Rigsdagen.

Jeg for min Part er paa ingen Maade nogen Fanatiker med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i en Lov af denne Art, og for saa vidt vilde det heller ikke være nødvendigt for mig at gennemgaa de enkelte Bemærkninger, der er gjort af de forskellige ærede Ordførere. Jeg vilde med Ro kunne imødesee den Forhandling, der vilde foregaa i Udvalget, som jeg jo ogsaa selv vilde komme til at tage Del i. Alligevel synes